

புலியு

ஊழல்

கவிதை மின்னிதழ்

ஆசிரியர் : ஜின்னா அஸ்மி

நிர்வாகக் குழு :

சகா (சலீம் கான்)

இப்ராஹிம் ஷரீப்

ஜெ. ராஜா ஜெயகரன்

ஆசிரியர் குழு :

படைப்பு தேர்வுக்குழுமம்

இதழ் உருவாக்க உதவி :

ஷென்பா

பிரபுசங்கர் க

தி.கலையரசி

மதன் குமார்

வடிவமைப்பு :

முகம்மது புலவர் மீரான்

அட்டைப்படம் :

திண்டுக்கல் தமிழ்பித்தன்

இணையதள முகவரி :

www.padaippu.com

அலுவலக முகவரி :

படைப்பு குழுமம்

அரசு பதிவண்: 521/2018

#8, மதுரை வீரன் நகர்

கைத்தப்பாக்கம்,

கடலூர்,

தமிழ்நாடு,

இந்தியா.

607002

admin@padaippu.com

☎94893 75575

படைப்புகள் யாவும் முகநூல் படைப்புக்குழுவினருந்து தேர்வுசெய்யப்பட்டவை இந்த மின்னிதழில் தங்களது படைப்புகள் வர வேண்டுமெனில் முகநூல் படைப்பு குழுவில் இணைந்து படைப்புகளை பதிய வேண்டுகிறோம். மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படும் கவிதைகளை பிரசுரிக்க இயலாது.

படைப்பு கல்வெட்டு

www.padaippu.com/kalvettu

கோ. ஸ்ரீதரன்	- 4	ரகுநாத் வ	- 24
சூர்யாசத்தியநாராயணன்	- 5	ஸ்ரீவாரிமஞ்சு	- 24
அ.சீனிவாசன்	- 6	கவிஞர் சே கார்கவி	- 25
ஜெயபுதீன்	- 6	மகாதேவி. ஈ	- 25
அ.வால்பர் ராபின்சன்	- 7	செ.புனிதஜோதி	- 26
சிந்தா	- 8	குபந்தை அனிதா	- 26
வீ.கதிரவன்	- 9	கி.சரஸ்வதி	- 27
மணி அமரன்	- 10	சௌவி	- 28
கே.பாலன் வடக்கத்தியான்பட்டி	- 11	நயினார்	- 28
நித்யா சபரி	- 12	வளவன் கரிகாலன்	- 28
சந்துரு ஆர்.சி	- 12	கா.ரஹ்மத்துல்லாஹ்	- 29
ராம் வெரியசாமி	- 13	ஆயிஷா பாத்திமா	- 30
தி.கலையரசி	- 14	போஸ் பிரபு	- 30
தங்கேஸ்	- 15	பூங்கோதை கனகராஜன்	- 31
மகிழினி காயத்ரி	- 16	ப்ரியா பாஸ்கரன்	- 32
ஆனந்த குமார்	- 17	சிவசந்திரன்	- 33
மழைக்குருவி	- 17	ஐ.தர்மசிங்	- 33
அன்பு	- 17	பிரபுசங்கர் க	- 33
ரிஸ்கா முக்தார்	- 18	மலர்	- 34
அலர்மேல்மங்கை	- 19	க. அய்யப்பன்	- 35
மகாஸ்ரீ	- 20	முனியாண்டி ராஜ்	- 35
தீபிகா நடராஜன்	- 20	தங்கராஜ் பழநி	- 36
செந்தரப்பட்டி இரா. செல்வக்குமார்	- 21	சு.இஷ்பாயு ராசேந்திரன்	- 37
சிபி பாரதி	- 22	திப்பு	- 38
மா.காளிதாஸ்	- 23	சங்கரி சிவகணேசன்	- 39

என் எத்தனை
பகற் பொழுது
சுகிப்புகளுக்காய்
அவசரமாய்
மூடினேனோ.
என் எத்தனை
பின்னிர்வு
வெக்கைகளுக்காய்
அவசரமாய் திறந்தேனோ.
எத்தனை புடவை கட்டல்
சார்த்தல்களோ
எத்தனை படுக்கையறை
சண்டைக்கான மூடல்களோ
எத்தனை பலக்காற்று சுய ஒருக்களிப்புகளோ.
எத்தனை தோட்டத்து குயில் காலை கத்தலுக்கான
அவசர திறப்புகளோ.
என்று செத்ததோ
எப்படி துடித்ததோ
தசை மொத்தமும் நைந்தது
போக வெற்றெலும்பு
சட்டகமாய்
ஜன்னலிடுக்கில்
இக்குட்டி பல்லி.....

 கோ. பந்திரன்

சமைந்த நேரத்தினை உடனே
 துல்லியமாக எழுதி வைக்க கொள்..
 தீட்டு ஓரமாக உட்கார வைத்து
 ஒரு உலக்கையினை
 கோடாக்கி தாண்டாமல்
 இருக்க சொல்..
 காத்து கருப்பு அண்டும்
 வேப்பிலையை தலையில் சொருகு..
 அண்ணனானாலும்
 ஆண்களை பார்க்க விடாதே..
 எதையும் தொட வேண்டாம்..
 நல்லெண்ணெய் குடிக்க வை..
 நாலு பேருக்கு தெரியும்படி
 மஞ்சள் நீராடு..
 பத்து நாள் வீட்டிலேயே
 இருக்கட்டும்..
 பள்ளிக்கூடம் செல்ல வேண்டாமென்று
 அலைப்பேசியில் அலறுகின்றாள் அம்மா..
 திடீரென வெளிவரும்
 குருதியாலும்
 வலியாலும்
 அழுதுக்கொண்டிருக்கும் மகளுக்கு
 தலைகோதி கால் பிடிக்கும் எனக்கோ
 இப்பொழுது தான்
 மெல்ல பெரியாரை
 பிடிக்க துவங்குகின்றது.

 சரண்யாசத்தியநாராயணன்

சின்ன அறையில்
 குட்டிப்படுக்கையில்
 அவள் தூங்குவாள்.
 கூட ஒருவர் மட்டுமே
 படுக்க முடியும்.
 தாத்தா போனபின்
 பாட்டியுடன் ஒரு நாள்
 பெரிய பேரன் படுப்பான்
 ஒரு நாள்
 சிறிய பேரன் படுப்பான்.
 யாருக்கு யார் துணையென்றும்
 தெரியாது.
 உடன் யார்படுப்பதென்றும்
 பிரச்சனையே வந்ததில்லை.
 இப்போதைய பேரன்களுக்கும் அந்த பிரச்சனையே
 வருவதில்லை.
 பாட்டிகள் உடன் இருப்பதே இல்லை.

 அ.சீனிவாசன்

தின்பண்டம் தேடுகிறபோது
 ஏமாந்துவிடாமலிருக்க
 ஒருதுண்டு இனிப்பை
 மகனுக்கென
 எடுத்து வைக்கிறான் தகப்பன்.
 அதையறியாமல்
 பள்ளிவிட்டு வந்ததும்
 தேடியெடுத்துத் தின்னுகையில்,
 தின்பண்டம் தேடுகிற அப்பன்
 ஏமாந்துவிடாமலிருக்க
 அரைத் துண்டு இனிப்பை
 மீதம் வைக்கிறான் பிள்ளை.
 இரண்டு இஞ்ச் உயரமும்
 ஆறுக்கு நாலு அங்குல
 ஸ்வீட் பாக்ஸுக்குள் நுழைந்து
 இரண்டு இதயங்கள்
 தமக்குள்
 எப்படிப் போஷித்துக்கொள்கின்றன
 பாருங்கள்.

 ஜெயாபுதீன்

அந்தியில் கூடு திரும்பும்
பறவையின் சிறகசைவுக்கு
உன் முந்தானையின் சாயல்

முதல் மழைத்துளிக்குப் பின் கிளர்ந்தெழுகிற
மண்வாசனைக்கு உன் அன்பின் கதகதப்பு

வெயிலேறிய
கிழக்குத் தெருவில் கண்ட சாணிப்பிள்ளையார்
கோலத்தின் கோடுகளுக்கு
உன் விரல்களின் நளினம்

தூரத்தில் நகரும் வாகனத்தில்
விழித்திறனற்ற ஒருவனின்
குரலில் கசிறது
நம் இருவருக்கும் பிடித்த பாடலொன்று

நீயாய் இருக்க வாய்ப்பில்லை
எனினும்
நெரிசல் மிகுந்த பேருந்தில் யாரோ மீதிருந்து
கிளம்புகிறது
உன் மீது எப்போதும் மணக்கும்
நறுமணத் தைலத்தின் மணம்

உன்னிடம் வைப்பதற்கு பெரிதான
கோரிக்கைகளென ஒன்றுமில்லைதான்..
ஆனாலும் கேட்கிறேன்..
எங்கிருக்கிறாய்.? எப்படியிருக்கிறாய் நீ?

 அ.வால்டர் ராபின்சன்

ஒளிப் பருகி
மறைகிறது..
இலைநுனிப் பனித்துளி.
..
மகுடம் தொலைத்த
தளிர்கள்.
சுமையின்றி காற்றில்
சுதந்திரமாய் ஆடுகின்றன
..
உடைந்தப் பனித்துளியில்
முகம் கழுவிய பூக்கள்..
குட்டித் தேவதை ஒன்றின்
மெய்த்தீண்டலுக்காய்
காத்திருக்கின்றன.
இம்முறையாவது
பேத்தியோடு
நடைபயிற்சி செல்வார்களா
தாத்தாக்கள்?
...

ஒவ்வொரு இதழாக
கிழித்தெறியும் இக்காற்றா
மென்மையானது.?
அபகரித்த வாசத்தை
வழியெங்கும்
சிந்திக் கொண்டே திரிகிறது..
பொறுப்பற்ற பூங்காற்று.
..
சிந்திக்கிடக்கும்
வாசம் அனைத்தையும்
மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன
யார் யாருக்கோவான
காதல் நினைவுகள்.
..
கல்லறையில்
அஞ்சலிகளால்
வந்து விழுந்தவைகள்
வாசம் தொலைத்தன.
வாடியும் போயின.
குட்டிக் குட்டி உயிர்களாய்
முளைந்துச் சிரிக்கின்றன
அதில் ஒன்றாகவாவது
பிறந்திருக்க கூடாதா நீ..
..
நிசப்தமான கல்லறைகளில்
விம்மல்களையும்
ஓப்பாரிகளையும்
உலர்ந்த முடியாமல்..
வெட்கித்தான் நின்றது..
ஒளி பருகி நனைந்து
காற்றாகிப் போயிருந்த
அச்சிறு பனித்துளி.

 சிந்தா

மண்
மேடு கூட்டி
மேலமர்ந்து உன்
பக்கம் கண்கூழட்ட
தேடிக்கொண்டிருப்பாய்
என்னை நீ

சற்றே
மண்சரித்து
கீழ்மறைய எத்தனிக்க

கண்டுவிட்ட
பார்வையில்
கள்ளமாய் நீ சிரிக்க
மொத்த பார்வையும்
எனை காண்பதாய்
வேர்தீடுவேன்

திரை தோன்றும்
நாயகனை காணாமல்
எனையே
நீ பார்க்க உன்னையே
நான் பார்க்க

திரையிறங்கி
கீழ் வந்து...
துணை நடிகர்
நமை சுற்ற இசைக்கும்
இசை எல்லாம்
நமக்காய் கவி பாடும்

பாதி படம்
முடிய
வாங்கிய முறுக்கினையே
உன்னிடம்
சேர்பதற்குள் மூச்சு முட்டும்
நாக்கு வெளிதள்ளும்

யாரும்
பார்காம
நீ கடிக்கும் முறுக்கினிலே
என் நாக்கு
இருப்பதுவா
மனசு கள்ளம் வைக்கும்

படம்
முடிந்து போகயிலே
சட்டென நீ திரும்ப
நிலவு உனை வருட
அந்த நிமிடம்
மனம் கேட்கும்
நீ அழகா நிலவழகா.?

இன்று வரை
தெரியவில்லை
விடை ஏதும் கிட்டாமல்....!!!

 வீ.கதிரவன்

எனது முகமூடிகள்

காற்றில் ஆடை விலகும் கன்னியர் அங்கங்களை
கழுகுக் கண் பொருத்தி கள்ளத்தனமாய்
இரசிப்பவன்
இராமனென்ற முகமூடியை லாவகமாக
மாட்டியிருந்தேன்

➤
இலட்சங்களை முதலீடு செய்ய
வங்கி செல்லும் வழியில்
பசிப்பதாக யாசிக்கும் ஒருவனிடம்
சட்டைப் பையினில் கைகள் துழாவி
வெறுங்கையை வெளியெடுத்து எதுவுமில்லை
என்னிடமென
ஏழையின் முகமூடியை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டேன்

அரைக்காணி நிலத்தை விட்டுத்தர மனமின்றி
அண்ணன் தம்பி சண்டையில்
அரிவாள் தூக்கிய நான்
ஆசைகள் முற்றிலும் துறந்தவெனென்று
புத்தனின் முகமூடியை போலியாய் மாட்டிக்
திரிந்தேன்

➤
பழைய ஆடை ஏதாவது இருக்கிறதா..?
கிழிசல் மறைக்க கெஞ்சிக் கேட்ட
ஏழைச் சிறுமியை எதுவுமில்லையென விரட்டியவன்
வள்ளலென்ற முகமூடியை
வண்ண வண்ணமாய் போட்டுக் கொண்டேன்

➤
கலவர கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் கல்லெறிந்து விட்டு
அன்பை விரும்புகிறவன் நானென்றும்
அன்னை தெரசாவின் மறுவுருவென்றும்
அமைதியின் முகமூடியை அணிந்து கொண்டேன்

➤
கவிதைக்கான இலக்கண இலக்கியமென்று
கடுகளவும் அறியாதவென்றாலும்
ஏதேதோ எண்ணங்களை எழுத்தில் கிறுக்கி விட்டு
கவிஞனென்ற முகமூடியை
கவர்ச்சியாய்ப் போட்டுக் கொண்டேன்

➤
இன்னும்
அரிச்சந்திரனென்றும்., தர்மனென்றும்..
அந்தக் கடவுள் கூட நானென்றும்
கடன் வாங்கிய முகமூடிகளையெல்லாம்
கணக்கில்லாமல் போட்டுக் கொண்டேன்

➤
இதோ..
இப்போது நான்
மனிதனாக உறங்கி கொண்டிருக்கிறேன்
முகமூடிகளையெல்லாம் கழற்றி வைத்து விட்டு.
ஆனால் பாருங்கள்
பிணமென்று மூக்கைப் பொத்தி செல்கிறது
இத்தனைக் காலமும் என்னை மனிதென்ற
இவ்வறியா உலகம்.

✍ மணி அமரன்

வெளியூர் சென்று
திரும்பும் போதெல்லாம்
வரவேற்று சிரிக்கும் வரிகள் நிறைந்த
முகங்களை காணவில்லை...

கைப் பையை கொடுத்தனுப்பி
அன்பை பரிமாறி வீடு போகும்
வரை பேசாம்கிழும் உறவுகளும் காணவில்லை....

ஒளியும் இன்றி
ஒலியும் இன்றி
உறங்கிடந்த ஊர் தெருக்கள்
இன்று இரவிலும் எதையோ
தேடிக்கொண்டே இருக்கிறது...

பாசப்பார்வை வீசும்
நேசமுகங்கள் எல்லாம்
நினைவிலிருந்தும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நீர்த்துப்
போய்விட்டது...

மரத்தடி பலகை கல்லில்
படுத்திருந்த அநேக ஆத்மாக்கள்
இன்று மண்ணிற்கு மேலே இல்லை...

இனி எவர்
தேடுவரென்றும் தெரியவில்லை
எவரை தேடவேண்டுமென்றும் தெரியவில்லை....

இருந்தாலும் ஆவிதுறந்த
அப்பாவின் ஆஸ்திகளை
இடமாற்றம் செய்ய வகையில்லாமல்
வந்துகொண்டே இருக்கிறது

பூர்வீக தேசத்தில்
புன்னகை வாழும் முகங்கள் தேடி...

இன்னும் மிச்சமிருப்பது
இரண்டு வேப்ப மரங்கள் மட்டுந்தான்
அவை கூட ஓரிரண்டு கிளைகளை
இழந்திருக்கிறது...

மந்தையம்மனின்
உயரம் குறைந்த மேடையும்
பாதி புதைந்த காலாடி உரலும் தவிர
எல்லாமே உருமாறி விட்டன...

இந்த ஊரை அத்தனை நேசித்த
எத்தனையோ மனிதர்களின்
கனவுகளின் சாயல் - இன்று
வெகுவாக சிதைந்தே போய்விட்டது...

 கே.பாலன் வடக்கத்தியான்பட்டி

மழையில் நனையாதே
காய்ச்சல் வருமென்கிறாள்
அம்மா.....

மழையில் நனைந்து
மகிழ்ந்திருப்போம்
என்கிறாள் மகள்....

அம்மாவிடக்காக நனையாத
உடல் போலவே
மகளுக்காக
நனைகிறது கைகள்....

 நித்யா சபரி

அதே மழை அதே வெயில்
இருவருக்கும்
ஒரே மாதிரியான பருவத்தையே கையளித்திருக்கிறது
காலம்
அருகருகிலிருந்தும்
வேறுபட்டே நிற்கிறோம்.
பசியின் தேடல்கள் தவிர
அதனதன் போக்கில்
காலங்களை
உடுத்திக்கொள்கின்றன
விலங்குகள் மற்றவைகள்.
மகிழ்ச்சியை...துயரங்களை
அடுத்தவன் குடுவையில்
நிறைப்பதும் மொள்ளுவதும்
அனிச்சையாகிவிட்டது மனிதருக்கு.
தனது இதயத்தின் கரைகளிலிருந்து
களிமண்ணெடுத்து
அடுத்தவர் புழங்குவதற்கான
பாத்திரங்களை
வனைந்து கொடுப்பதிலேயே
களைப்படைந்து போகிறது
மானுடப் பெருவாழ்வு...

 சந்துரு ஆர்.சி

மழைத்தும்பி

மெளனம்

நத்தை கூட்டுக்குள்ளிருக்கும் மீதமுள்ள உடலின்
மீது சில
ஏகாந்தப் பருக்கள் ...

சலனம்

ஆழியின் ஆழத்திலிருந்து
ஆடை யுரித்த ஆக்டோபஸின்
ஒற்றைக் கண்

பிரயத்தனம்

இரையைத்தேடும் எறும்புகளின்
வரிசையில் ஊர்ந்துச்செல்லுகிற
மழைப்புழுவின் நீள் பசி ...

ஆலிங்கனம்

வண்ணத்துப்பூச்சிகளின்
பாலுறவில் பரவசமடையும்
செம்பருத்தி செடி...

நர்த்தனம்

மழைத்தும்பிகளின் நடனத்தில்
வானம்பாடிகளின்
குரலோசையில் ஒரு கீதம்...

சொப்பனம்

ஆறாம் அறிவிலிருந்து
புறப்படும் ஒரு கட்டாந்தரைப் பயணம்...

நிர்வாணம்

பூமியின் சதையைப்பிய்த்து
தின்றுக்கொண்டிருக்கும்
ஆதி மிருகமாய் மனிதக்கூட்டம்...

நிவாரணம்

எல்லா சிலைகளின் மீதும்
எச்சத்தை உமிழ்கிற
பறவைகளின் விதைகளை
கழுவும் ஒரு கைப்பிடி மழை...

துர்மரணம்

கவிதையும் காடும்
மழையும் இசையும்
உணவும் பயிரும்
உறங்கும் கடவுளும்
வீழும் விவசாயமும்
மனிதமும் நேயமும்
காலச்சக்கரத்தில் நசுங்கி
ஓங்கி ஒலிக்கிறது ஒப்பாரி
பாடலின் வழி ...

ராம் பெரியசாமி

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்...
அலுவலகத்தில்
கால்தடம் பதித்திருந்த அம்மாவை
மணந்தார்
அப்பா.

இரட்டைச் சம்பளக்காரன் என்ற
எள்ளல்களை
எளிமையாகக் கடந்து வந்தார்.

விருந்தினர் முன்
அம்மாவுக்கு அடுப்படி வேலைகளில்
உதவி செய்வது
அவரின் இயல்பாய் இருந்தது.

அவளின் நேரமின்மையை
உணர்ந்து
புஜை சம்பிரதாயங்களைச்
செய்யத் திணித்ததில்லை

பணிச்சுமையில்
தாமதமாக வீடு திரும்பினால்
முகம் சுளித்ததில்லை.

அவள்
தன் தாய் வீட்டிற்கு
சம்பளப் பணம் தந்து உதவுவதில்
தலையிட்டதும் இல்லை.

நதியாகப் பெருக்கெடுத்து
ஓடிய அம்மாவை
அணையாகத் தடுக்காமல்
கரையாகி அணைத்ததில்...

முற்போக்குத்தனமாய்
கவிதைப்பூக்கள்
மலர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன
எங்கள் தலைமுறையின்
தோட்டங்களில்.

 தி.கலையரசி

நம்பி வந்த இல்லாளை
சொற்களால் சுட்டவன்
முத்தமிட வந்த மகனுக்கு
முகத்தை காட்ட மறுத்தவன்
உறவுகளையும் நட்புகளையும்
வேர் அறுத்து சென்றவன்

கொரனாவில் இறந்து போய்
இன்றோடு ஒரு வருடம் ஆகிறது
கடைசியாக உகுத்த கண்ணீர்
யாருக்கென்று கேட்டால்
எள்ளி நகையாடுகிறது காலம்.

முல்லைப் பெரியாற்றங்கரையில்
காரியம் செய்து
பிண்டங் கரைத்து
அவனுக்கு பிடித்த வெள்ளை வேட்டி
வெள்ளை சட்டையை ஆற்றில்
மிதக்க விட்டபோது
அச்ச அசல் அவன் மிதந்து சென்றது போலவே
இருந்தது
கண்ணுக்குள்ளேயே இருக்கிறது

இதயம் இல்லையோ வென்று
நினைக்கத் தோன்றும்
சபிக்காத நாளில்லை
அவனை

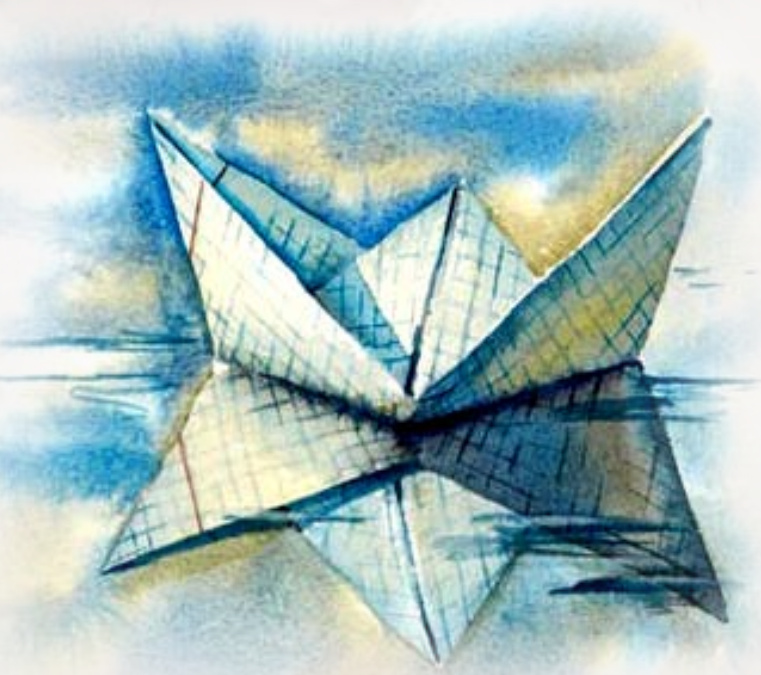
நம் கட்டடற்ற நேசிப்பை பெரும் பலவீனமாக
கண்டவன்
இதயங்களை சிதைத்து சிதைத்து
சிற்றில் கட்டி
விளையாடி வன்
பிறன்மனை நோக்கி
பேராண்மை சரிந்தவன்

பிண்டங்களை கரைத்து விட்டு வரும் மனதுகளால்
ஏனோ கடைசிவரையிலும் நினைவுகளை
கரைக்க முடிவதேயில்லை

எந்த நதியில் யார் மிதந்து செல்கிறார்களோ
எந்த நதி யாருக்குள் மிதக்கிறதோ
யார் கண்டது

 தங்கேஸ்

மழை
நனைந்து
மகிழ்கிறது
தளிர் சிறு காலடியின்
தீண்டலில்

கழிமுகத்தின்
சிறு படகை விட
அதிக மகிழ்வோடிருக்கிறது
குழந்தை செய்த காகிதக் கப்பல்

வெள்ளக் காட்டில்
ஒற்றை மஞ்சள் பூ
யாருக்குத்தான்
கொள்ளை போகாது
உள்ளம்
இறங்கி வருகிறது
நின்று போன
சாரல்

மீண்டும்
கருப்பைக்குள்
நுழைகிறது
நீரில் நீந்தும் குழந்தை

மழைப் பொழிவிற்குப்
பின் இருக்கும்
அந்தியின் அழகிற்கு
வண்ணம் தீட்டுகிறது
மழலைச்
சிறு பிடியின் குடை

கொஞ்சம் தாமதமாக
இருள் பின் நேரத்தில்
மலர்கிறது
அந்தி மழையில்
குழந்தை
ஆடும் நடனத்தில்
தன்னைத் தொலைத்துவிட்டு

 மகிழினி காயத்ரி

காத்திருப்பு

பூக்கள் பூத்து
எதிர்பார்ப்பு நிரப்பி காத்து
கிடக்கின்றன பூங்காக்கள்..
எப்போதும் வசிக்கிற
பட்டாம்பூச்சிகளை காணவில்லையென்று..
பாவம் அவைகளுக்கு தெரியாது
பெருந்தொற்று குறைந்ததில்
பள்ளி வாகனங்கள்
அவைகளை அள்ளிக்கொண்டு
போன கதை..

 ஆனந்த குமார்

அந்தக் கடற்கரையில்
நீயும் நானும்
சிரித்தபடியே இருக்குமந்த
புகைப்படத்தையே
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்

அப்போது நீ கேட்டாய்
இந்த அலைகளைப் போல
ஓயவே ஓயாது அல்லவா என்று

நான் ஆம் என்றேன்

எது என்று நீயும் கேட்கவில்லை
நானும் சொல்லவில்லை.

 மழைக்குருவி

இங்குதான்
எங்கோ ஒடுங்கியிருக்கும்
தன் பசியைத் தேடி
நிலத்தே மிதக்கிறது...

உயரப் பறக்குமந்த
பறவையின்
நிழல்.

ஒடுங்கும் இரைக்கு
முன்னே
ஒதுங்கிக் கொள்கிறது
இறை.

 அன்பு

மீண்டும் ஒரு தனிமை
 மீண்டும் ஒரு தற்கொலைக்கடிதம்
 மீண்டும் ஒரு தவறிய அழைப்பு
 மீண்டும் ஒரு நல்லாருக்கியா
 மீண்டும் ஒரு சமாதானம்
 மீண்டும் ஒரு சந்திப்பு
 மீண்டும் ஒரு புன்னகை
 மீண்டும் ஒரு காதல்
 மீண்டும் ஒரு கரம் பற்றுதல்
 மீண்டும் ஒரு கூடவே வருவேன்
 மீண்டும் ஒரு மழை அந்தி
 மீண்டும் ஒரு யுவன் இசை
 மீண்டும் ஒரு தொலைதூரப்பயணம்
 மீண்டும் ஒரு எப்போ வருவ
 மீண்டும் ஒரு காத்திருப்பு
 மீண்டும் ஒரு வெற்றுக் குறுஞ்செய்தி
 மீண்டும் ஒரு நீண்ட மௌனம்
 மீண்டும் ஒரு கைவிடப்படல்
 மீண்டும் ஒரு நம்பிக்கையிழப்பு
 மீண்டும் ஒரு கண்ணீர் இரவு
 மீண்டும் ஒரு தனிமை
 என

எல்லாமும் பிடித்துத்தான்
இருக்கின்றன

மீண்டும் மீண்டுமாய்
 நீ
 உடன் வருவதால்

 ரிஸ்கா முக்தார்

பல கிழிசலுக்குப்
பின்னும்
பத்திரப்படுத்தும்
காகிதங்களை
என்னவென்று
நினைக்கிறீர்கள்?

நொறுங்கிப் போன
பின்னும்
கட்டுப் போட்டு
பொத்தி வைக்கும்
கண்ணாடியில்
எதைக்
காணுகிறீர்கள்?

அதை
அவ்வளவு
சாதாரணமாக
உங்களால்
கடந்து விட
முடிவதே இல்லை...

ஆனால்
பிரிவுக்கு பின்னும்
தினம் தினம்
நொறுங்கிப் போகும்
மனிதர்களை
ஏனோ
வெகு சாதாரணமாக
கடந்து விட
சொல்லுகிறீர்கள்...

அவர்களும்
எப்பொழுதோ
நிகழ்ந்த
நிமிடங்களை
பத்திரப்படுத்தி
ஓட்டுப்போட்டு
நினைவுகளாய்
சுமப்பவர்கள் தானே...

 அலர்மீலம்ங்கை

ஆடு பாம்பே

ஒரு பிடாரனின் பாம்பு நான் ...
என் நச்சுப்பல் பிடுங்கிய அவனுக்குத் தெரியாது ,
நஞ்சில் ஊறியது நான் முழுதும் என்று !
தன் மகுடிக்கு மயங்குவதாய்
சொல்லித் திரிகிறான்
சுற்றியிருக்கும் கூட்டம்
கை தட்டுகிறது ! காசிகிறது !
யாவரும் அறியாமல் தன் காலதீர்வில்
என்னை அதட்டிப் பார்க்கிறான் !
அதிர்ந்தெழும் நானோ படம் காட்டி
ஆட்டம் முடிந்ததும் மூங்கிலுக்குள்
முடங்குகிறேன் ...
கூடையெங்கும் கவியும்
நஞ்சின் நீலம்
எனை நோக்கி நகைக்கிறது !
போகட்டும் என்
நடிப்பின் கருணையில்
ஒரு பஞ்சம் பிழைக்கிறது !!

எனக்கொரு வானம் இருந்தது.
தவழ்கையில் தலை தட்டியது
நடக்க எத்தனிக்கையில்
எட்டிப் பிடிக்குமளவு இருந்தது
இன்னும் கொஞ்ச நாளில்
அதை பிடித்துவிடுவேன் என்பதே
என் அப்போதைய கனவாயிருந்தது.

நான் வளர்ந்தேன்
அதுவும் வளர்ந்தது
விரலளவு நான் வளர
முழமளவு அது வளர்ந்தது
இன்னும் எனக்கொரு வானம் இருக்கிறது
அதை பிடித்துவிடுவேன் என்பதே
கனவாயிருக்கிறது...

 மகாபநீ

 தீபிகா நடராஜன்

அவள் பைத்தியக்காரியாகத்தான்
எங்களுக்கு அறிமுகமானால்
இன்னும் நீ சாவுளையாடினு
கெட்ட வார்த்தையால் சாமி தாத்தா
திட்டி தீர்த்துதான்
அவளோட இரண்டாவது அறிமுகம்...

தெருவிளக்கைப் பிடித்து
அவள் கட்டும் ஒப்பாரி
தூக்கத்தை கெடுப்பதாகவும்
வெறுக்கப்பட்டாள்...

இளவட்டத்தின் கேலி, கிண்டலில்
விழுந்து காயத்தோடு துடிக்கும்
அவளை அடிக்கடி
கடந்தும் போவதுண்டு...

செல்கின்ற இடமெல்லாம்
அவளோடு திரியும்
நாய்க்குட்டியோடு கதைகளை
பேசிக்கொண்டே நகர்வாள்...

வாரம் ஒருமுறை
கோவில் தேடும் அவளின்
அமைதி
பெரும் முதிர்ச்சியை சொல்லும்...
இரவு பெய்த மழையில் நனைந்து
இறந்ததாக செய்தி
காரில் வந்துகொண்டிருக்கிறானாம்
மகன்...

 செந்தாரப்பட்டி இரா. செல்வக்குமார்

இப்போதெல்லாம்

தனிமை
நிரம்பி வழியும்
தாழிடப்பட்ட அறைக்குள்
சுவற்றுப்பல்லியின்
நெடுநாளைய
பசிக்காக
அனுதாபப்படுவதில்லை

எரியத்துடிக்கும்
மின்விளக்கை
கடைசியாக
அணைத்த
கருப்பு நாளிற்காக
வருத்தப்படுவதுமில்லை

கூண்டில்
அடைத்த
சிறு பறவையின்
கீச் கீச்
மொழிக்கு
என்னவாயிற்று என
அறிந்து கொள்ளவும்
விருப்பமில்லை

நீண்ட சமுத்திரத்தை
பிறப்பிடமாக
கொண்ட மீனை
தொட்டியில் நீந்த

வைத்த கர்வத்திற்காக
சிரிப்பதுமில்லை

மறக்கமுடியாதென
முத்திரையிடப்பட்ட
நிகழ்வுகளின் நினைவை
நீட்டித்த வேளையில்

பக்கத்து வீட்டின்
சுவரை நோக்கி
நகர்ந்துகொண்டிருந்த
என் மரத்தின்
வேர்கள்
ஆபத்தென
வெட்டப்பட்டிருக்கலாம்

துருப்பிடித்த கம்பிகளுக்கிடையே
இந்த சாளரத்தின்
பின்புறமிருக்கும்
நகரத்தின் இயல்பு
விஞ்ஞானத்தின்
பிடியில்
சுயமிழந்திருக்கலாம்

இவ்வளவுதான்
நீங்களை
உதறி வந்த
அன்பிற்குரியவர்களின்
தேடல்
சீழ்ப்பிடித்து
புரையோடியிருக்கலாம்

முகவரி கேட்போரை
முகம் சுளிக்க வைக்கும்
மூத்திரச் சந்து
உப்பு மிகுதியால்
உயிரிழந்திருக்கலாம்

மூச்சடைக்கும்
நெரிசலான சாலையில்
அந்த தேநீர்க்கடையின்
சுவை
இப்போதும் மாறாமலிருக்கலாம்

நம்பியவர்களிடமெல்லாம்
ஏமாந்து
நான் என்ற
ஒன்றை மட்டும் சுமந்துகொண்டு

யூகங்களின்
நிகழ்தகவில்
நிலைத்திருக்கும்
ஒருவனின்
அறை
வெறும் சுவர்களால்
மட்டும்
கூழப்பட்டதல்ல

 சிபி பாரதி

சொற்களால் பார்வைகளால்
அழுத்தமான மௌனத்தால்
மறைத்து வைக்கப்படும் ரகசியங்களால்
முறுக்கேறிக் கொண்டே இருக்கிறது
காதலின் கொச்சைக் கயிறு.

அந்தரத்தில் தொங்கும் கயிறில்
அவ்வளவு வேகமாக வட்டமடிக்கும் போது காலம்
பின்னோக்கி முறுக்கேறுகிறது.

இன்னும் இன்னுமென
முறுக்கேற்றிப் பிழிந்து
கரும்புச் சக்கையைப் போலத் தூக்கியெறியப்பட்டதன்
மீதமர்ந்து பசியாறுகிறது நிராசைகள்.

பொய்க் கோபத்தின் மூலம்
காமத்தை முறுக்கேற்றும் போது
ஒரு உலகம் மறுபடி உயிர்க்கிறது.

ஒவ்வொரு நூலாக முறுக்கேற்றி
நிறைவடைந்த பாகில்
நெய்து முடித்த சேலையை
அவ்வளவு அழகாக உடுத்தியிருக்கிறாள்
அந்திமக்காரி.

ஒரு சொட்டுப் பால் கூட
இறங்காமல் கிடக்கும்
முறுக்கேறிய உடம்பிலிருந்து
உதிரும் முத்தங்களை
எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள்
யசோதரை எனும் மூதாட்டி.

மீட்டத் தெரியாதவன் தொட்டதும் அறுபடும்
வீணையின் கம்பி போல
ஒருநிலைக்கு மேல்
முறுக்கேறுதல் தோல்வியுறுகிறது.

 மா.காளிதாஸ்

அன்பின் ஆவியாதல்

வறுமை நுரைகளைக்
கொப்பளித்துச் சுவைபட
பேரண்டம் காட்டுகிறது
'பால்வெளியில் ஒரு
தேநீர் கோப்பை'

எந்தக் கொப்பளம்
இந்தப் பூமியென்று
தெரியவில்லை

'அன்பின் ஆவியாதல்'
முகந்திரிந்து
அலைவதால் மட்டுமே ஒத்திப்போடப்படுகிறது
ஒரு பேரழிவு!

 ரகுநாத் வ

பயத்தம் மாவும்
கஸ்தூரி மஞ்சளும் கலந்து
வாங்கி தாங்கப்பா....
பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டி சொன்னா
தோல் பள பளப்பா இருக்கும்னு....
பத்து வயதில் ஆரம்பித்த
அழகு கலை....

ஒவ்வொன்றையும் பக்குவமாய்
பார்த்து...பார்த்து
இயற்கை உணவென
கட்டுப்பாட்டு உணவோடு.....

சிறு இடையாய்
நளினமாய்....
அழகு பதுமையாய் வியக்க....
வியர்வை விறு....விறுக்க
உடற் பயிற்சியுமாய்.....

மணவறையில்
செதுக்கிய சிலையாய் மிளிர்ப்பவள்....

எண்ணிரண்டு மாதத்தில்
உண்டாகிப் போன பிஞ்சை
தவக் கோலமாய் பெற்றெடுத்து....

நரம்பில்
ஊறும் அரிப்பையும்....
விரிந்து
தளர்ந்துப் போன தசையின்
சுருக்கத்தையும்....

கனத்துப் போன மார்பில்
உச்சுக்கொட்டி
புசிக்கும் பாலோடு....
பிஞ்சு விரலால் வயிற்றைத் தடவி
பொதிப் பஞ்சு காலால்
சுருங்கிய தசை தடவி
இடும் மருந்தில்....
சுருக்கங்களெல்லாம்
பேரழகாய் தோனுகிறது....

 ஸ்ரீவாரிமஞ்சு

கட்டுக் கரும்பையும்
மணினேரத்தில் கடித்து ருசிபார்த்த அப்பா
இப்போது
கதவினோரம்அமர்ந்து
கடைவாய் பல் ஆடுகிறது கடினமான உணவு
வேண்டாம் என்கிறார்....
பல கவுலி வெற்றிலைகளை மென்று தின்ன
அன்னையின் பற்களில் தினம் ஒரு வலி
எட்டிப் பார்ப்பதால் ஒரு கவுலி ஒரு மாதமாக பிரித்து
வைத்திருக்கிறாள்.....
கடிக்க முடியாத கரும்பினை பேரனும்,
வாய் குதப்பிய வெற்றிலையில் பேத்தியும் மடியில்
அமர...
சுவை நிரம்பி வலி மறக்கிறது
முதுமையின் பாசத்தில்.....

✍ கவிஞர் சே கார்க்கவி

இரண்டிற்கு அடுத்து வரும் எண் அவ்வளவு
அழகானது... எதிலும் முதல் எப்போதும்
முதலென்பது வழக்கமாக இருந்தாலும் இப்போது
மாறிவிடுகிறது... முதல் உயிரின் அழைப்பில்
இன்னும் உறங்கா இமைகளாய் அம்மா அப்பா...
முதல் உணர்வின் பார்வை அவர்களின் பெயரால்
அமிழ்ந்து கிடக்கிறது ஆழ்மனதில்.. கடந்து உரசி
சென்றாலும் உணர்வில்லா உயிராக
கடக்காமலும் உரசி விடுகிறது சிலரின் மேலான நம்
பார்வை...
உயிரில் தொடங்கியது உணர்வில் முடிக்கிறது
மூன்றெழுத்து... முதல் உணர்வின் பெயரும் கடைசி
உணர்வின் பெயரும் அற்புதமாக இணைகிறது
அவர்களின் நினைவாய்...
மூன்று எழுத்தில் வரும் அனைத்துமே
சிலாகித்தலுக்கு உள்ளாகிறது
சிலரால்... மூன்றெழுத்து பேரழகானது...

✍ மகாதேவி. ஈ

உறங்கும் கணவுகள்

கோமளாவின்
தினசரி நாட்குறிப்பேட்டில்
புள்ளிக்கோலங்களும்
சமையல் பக்குவங்களும்
செலவு கணக்குகளும்
நிறைந்து வழிகின்றன..

உணர்வுகளையும்
எண்ணங்களையும்
தேடித் தேடி
பார்க்கையில்
கிழித்தெறிந்த
பக்கங்களே
காட்சிவிரிப்பில்
முன்வந்து
நிற்கின்றன...

மறந்தும்
மறைத்தும் வாழ்தல்
அவளுக்கொன்றும்
புதிதில்லையே.

 செ.புனிதஜோதி

பத்து பிள்ளைக்கு தாயானாலும்
யாருக்கு எது பிடிக்கும் என்று
அம்மாவிற்கு தெரியும்.
ஓரே மாவில் வார்த்து எடுக்கும்
இடலியோ? தோசையோ?
கண்ணம் சிரிக்க
குழி விழுந்த இடலியை
கடைசி பிள்ளைக்கும்!!
ஆவி பறக்க முதல் குழந்தைக்கும்!
பசி தாங்கா குழந்தைக்கு
தடித்த தோசையும்!!
பிய்ந்த தோசையை
பெண் குழந்தைக்கும்!!
பிரித்து கொடுப்பதில்
கடவுளையும் மிஞ்சிவிடுவாள்.
ஓர் மரத்தின் இலைகள்
எத்தனை வேண்டுமானாலும்
இருக்கட்டுமே!!
வேரின் ஈரம் அத்தனையும்
நுனி இலை வரைக்கும்
பகிர்தலில் தான் தாய்மை
போற்றுதலுக்குரியதாகிறது!!!

 குடந்தை அனிதா

அன்பின் ருசி

மஞ்சப்பை சுமந்து வரும்
மளிகைப் பொட்டலங்களில்
கொசுறாகக் கிடைத்தன கவிதைகளும்
கதைகளும்

சீசாவில் நல்லெண்ணைய்
வாங்கி வந்து வைத்த நாட்டுக் கோழிக் குழம்பு
தான் எட்டுருக்கு
மணந்து கிடந்தது

அண்ணாச்சி கடையில் அன்பாக
அள்ளிக் கொள்ளவென பொாரிமூட்டைகள்
சிரித்தபடி
காத்திருக்கும்

அம்மாச்சியெங்க காணோம் என்றவாறு பால்க்கார
பரமு மாமா சீம்பால் கொண்டு வந்து கொடுத்து
விட்டுச் சிரித்தபடி
சைக்கிள் ஏறுவார்

இரண்டு கொத்துக் கறிவேப்பிலையேனும்
சும்மா தராமல் போகமாட்டாள்
பொன்னம்மா பாட்டி

அப்போதெல்லாம் வாங்கி வந்த பொருட்களின்
சுவையில் கலந்திருந்தது பணத்தின் ருசி மட்டுமல்ல.

கி.சரஸ்வதி

பரந்த பச்சைப்பசேல் புல்வெளி
 அங்கே மேயும் ஒற்றை மான் நான்
 துரத்தப் புலிகளில்லை
 தின்ன சிறுத்தைகளில்லை
 பயப்படுத்த செந்நாய்களில்லை
 அம்பெய்ய வேடர்கள் இல்லை
 வேட்டையாட சிங்கங்களில்லை
 ஏமாற்ற நரிகளில்லை
 எனக்கு பயமுமில்லை
 வயிறு நிறையச் சாப்பிடுகிறேன்
 மரத்தடி நிழலில் படுத்துறங்குகிறேன்
 கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை
 எந்த எதிரியையும் காணவில்லை
 புலி வருகையில் நான் புலியாகிவிடுகிறேன்
 நரி வருகையில் நான் நரியாகிவிடுகிறேன்
 நானே சிங்கமாகிறேன்
 நானே சிறுத்தையாகிறேன்
 நானே வேடனாகிறேன்
 சமயங்களில் எப்போதேனும்
 மானாகவுமிருக்கிறேன்

 செளவி

அந்த வியாபாரி
 வெயிலை பூசிக்கொண்டு
 கூவி கூவி விற்கிறார்.
 எனக்கென்னவோ..
 சூரியனை சுமந்துகொண்டு
 வறுமையை உதறிக்கொண்டே
 செல்வது போல் தெரிகிறது.

 நயினார்

திசைகள்
 திறந்தே
 இருக்கின்றன
 மனங்கள்தான்
 தாழிட்டே
 கிடக்கின்றன!

 வளவன் கரிகாலன்

காலங்காலமாய்த்
தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும்
கற்பிதங்களில் ஒன்றின்று
பொய்யாக்கப்பட்டது

குப்பைகள்
நிறைந்த நிழற்கூடமொன்றில்
அழுக்கானப் பெண்ணொருத்தி
உணவருந்திக் கொண்டிருக்கிறாள்

ஓய்வின்றி வாகனங்கள்
மாயமாய்ப் பறந்துகொண்டிருக்கும்
இச்சாலையில் குழந்தையோடு வந்த
தம்பதிகள் தவறி விழுந்துச் சிதற

யாரும்
பக்கத்தில் வரவில்லை.
நின்ற இடத்திலிருந்து
நூற்றிளட்டுக்கான அழைப்பினை
அழைத்துக் கொண்டிருந்தனர்

அவள் மட்டும்
எச்சில் கை கழுவ மறந்து
ஓடிவந்து
எழுமுடியாமல் தவித்தவரை
தூக்கி அமரவைக்க
ஒருபுறம் மூர்ச்சையுற்றுக் கிடந்து
குழந்தை

வாரித் தூக்கி
அழுக்கு மார்பில் அணைத்தபடி
நிழற்கூடம் புகுந்து
நெகிழிப் போத்தலில் மீதமிருந்தத்
தண்ணீரை தெளித்தெழுப்பி
வாயில் வைத்துப் புகட்டுகிறாள்

சற்றுத் தெளிவுற்றக் குழந்தை
அழுகைக்கும் குழப்பத்திற்கும் இடையிலான
முகபாவனையை உதிர்க்கிறது.

பாவம்
அது கேட்டக் கதைகளிலும்
அது பார்த்தக் காட்டுன் சேனலிலும்
தேவதைகளை இப்படிக்காட்டியதில்லை...

ஆம்...
காலங்காலமானக் கற்பிதங்களில் ஒன்று
இது போன்றுதான்
உடைத்தெறிந்துப் பொய்யாக்கப்படுகிறது...

 கா.ரஹ்மத்துல்லாஹ்

சில உறவுகள்

பாதித் தூரங்களிலே நழுவிச் செல்லும் போதே
வேதனைகளால் இதயம் இறக்க ஆரம்பிக்கின்றது

விலகுதலில் எவ்வித வரையறையிலும் அகப்படாது
மெதுவாக அகன்று செல்லும் உறவுகளே
மனதளவில் கோழையாகின்றார்கள்

உங்கள் விலகுதலால் இன்னோர் இதயத்திற்கு
ஜனசஞ்சாரமற்ற தோற்றங்களை
அன்பளிப்புச்செய்யாமல் இருந்து விடுங்கள்
தனிமையின் வாசனைகள் அவர்களைத்தீண்டாமல்
இருக்கக் கூடும்

மங்கிய ஒளித்திரையின் நடுவில் யாரிணையும்
வாழப் பழக்காதீர்கள் கொஞ்சம் கருணையுடன்
நேசமெனும் ஒளியினை காலங்கள்தோறும்
ஏற்றிக்கொண்டிருங்கள்...

மரணத்தின் நிழல் படிந்த வீட்டில்

மரணித்தவனின் நினைவுகள்

சோப்பு குமிழிகளாய்

அலைகின்றன

துயரமான மனிதர்கள்

குழந்தைகளாய் மாறி ஒவ்வொன்றாய்

உடைக்கின்றனர்

யாரும் உடைக்கமுடியாத கண்ணீராலான

குமிழியொன்று

அவ்வீட்டில் அலைந்து கொண்டிருக்கும்

எப்போதும்

ஆயிஷா பாத்திமா

போஸ் பிரபு

பெருநெறி பிடித்தொழுத
சிறு நெறிக் காட்டில்
ஆதிகாலத்தில் வனவாச நெருப்பில் ஊறிய
பாதங்கள்

புனலாடிய காலப்போக்கில்
செருப்பகற்றி பாதங்கள்
விருப்பமொடு தெய்வம் சுற்ற
ஒரு நொடிப் பொழுதேனும் சிறு நிழல் தேடித்
தவிப்பதே

ஆற்று நீரும் கொள்ளளவு
உள்ளங்கை குழிக்குள்
மொள்ளளவு உள்ளவரை
தள்ளளவு நீண்ட பாதையில்

யார் எந்தளவு கேட்பினும்
துயரளவு மாறினாலும்
அயர்வுற்று ஆய்ந்தறிந்திருந்தும்

துளிக்கயிறளவு மாறாமல்
நூல் பிடித்து ஊசி கோர்த்து கோரிக்கைகளை
தான் மறித்து சற்றேறக்குறைய
விதிப்படி தாமதித்து

இன்னாருக்கு இன்னாரென்று ஆயுள் ரேகையில்
திண்டாடி மன்றாடினாலும்

விழி விரித்த கண்ணுக்குள் பல நயன வார்த்தைகள்
மாற்றம் நிகழ நிகர்த்த நேரத்தில்

மண்ணுக்குள் உரமாக பூர்வ வினையின் எச்சத்தில்
அச்சமொடு வாழும் பெரும் பிறவி துச்சமாக

ஆண்டாண்டு தீர்வுகள்
கொள்கலனில் அளவு
இட்டாருக்கு இட்ட பலனாய் கெட்டார்க்கு விதிபயனாய்
கால விகிதாசாரத்தின் தீர்ப்புகளை அறிந்த நீதிபதி

 பூங்கோதை கனகராஜன்

மீளியின் வாழ்வும் எளிதல்ல

பெண் ஆளியொன்று
குதறி வீழ்த்த முயல
நழுவித் தப்பித்தோடிய பால்யத்துக்
கொடுங்கனவுகள்

வலிந்திழுத்து கக்கத்தில் அழுத்தி
ஏகாரவல்லிச் சுளையாய்ப் பேசித்
தினவெடுக்கும்
இச்சைகளைத் தீர்த்துக்கொண்ட
அரவ அரக்கிகள்

தூரக் காற்றில்
சொல்லிச் சொல்லி கரைந்தழுகிறது
குடியேறிய
பெருங்குழந்தையொன்றின்
விசம்பல் ஒலி

மேய்ப்பார்களாகி
விரட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன
மன அழுத்தங்கள்

இயந்திரமாய்
படுக்கையில் வீழ்கிறேன்
நெடு நேர விழிப்பு

அச்சங்கினிகளின் முலை கொய்து
அறுத்தெறியத் துடிக்கும்
ஆவேசம்

அனல் கொட்டுகிறது
மனவெளியெங்கும் தகிக்கும்
நெருப்பு

தேநீர் சிரட்டையிலிருந்து சிதறி
உருண்டோடும் தீவலையாய்
அலைகிறது மனது

மீளியின் வாழ்வும் எளிதல்ல
மின் க்யூ உலகில்

தாய்மை பீறிட்டெழு
மீள மீளத் துளிர்க்கிறது
கண்ணீர்
சற்றே அழ விடு.

 ப்ரியா பாஸ்கரன்

பிறந்த குழந்தைக்கு இத்தனை நாள் தீட்டு
பெண் சடங்கானால் இத்தனை நாள் தீட்டு
மரணம் நிகழ்ந்தால் இத்தனை நாள் தீட்டு
விலக்கானாள் இத்தனை நாள் தீட்டு என

விளக்கிக் கொண்டிருந்தது
மனிதனாக வந்த
ஒன்பது மாதங்கள் முழு தீட்டோடு பிறந்த ஒரு தீட்டு.

சிவசந்திரன்

துரத்தும் நாய்
கடிப்பதில் முந்துகிறது
புதுச் செருப்பு ...

ஐ.தர்மசிங்

பரபரப்பான திங்கள்கிழமை
பிரதான சாலையின் நடுவே
செய்வதறியாது நின்று கொண்டிருக்கிறது
ஒரு குட்டி நாய்

ஆபத்தை உணராது
வேகவேகமாக கடக்கும் வாகனங்களை
ஒரு குழந்தையின் மனதுடன்
வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது

இருசக்கர வாகனங்கள் முதல்
பள்ளி பேருந்துகள் வரை
இதுவரை அதனை இடிக்காமல்
சென்று கொண்டிருக்கின்றன

ஏற்கனவே பள்ளிக்கு நேரமாகிவிட்டது
விரைவாக செல்லுங்களென
விரட்டி வந்த மகன்கள்
அந்த இடத்தை கடக்க விடாமல்
வலுக்கட்டாயமாக என்னை
நிறுத்த செய்கிறார்கள்

ஒருவன் டிராபிக் போலீசைப் போல
போக்குவரத்தை சற்று நிறுத்த
இன்னொருவன் குட்டி நாயை
அலேக்காக தூக்கி
சாலையின் ஓரத்தில் விட்டு வர...

இரு இயேசுநாதர்களுக்கு சாரதியாக
அழைத்துச் செல்லும்
பாக்கியம் கிடைத்து விடுகிறதெனக்கு....

பிரபுசங்கர் க

அவனுக்கு கருப்பைப் பிடிப்பதில்லை
எந்த சட்டை போட்டாலும் உன் கருப்பு நிறத்துக்கு
எடுப்பா இல்லை
என்ற போதெல்லாம் அவனுக்கு ஒரு முள் குத்தி
இருந்தது...

அவன் மண்டைக்குள் ஏறாத
பாடப் புத்தகத்தைப் பற்றி
யோசித்த போது
உலகமே கருப்பாக இருந்தது...

ஒவ்வொரு பெண்ணும் அவன் நிறத்தை
நிராகரிக்கும் பொழுதும்
கவர்மென்ட் உத்தியோகத்தில் இல்லை
எனப் பேசிய பொழுதும்
கருப்பு நிறம் நரகத்தின் வாசல் என்றான்....

தூர்வாரும் வேலை கவர்மென்ட் வேலை என்று
அதிகாரிகளின் காலில் விழுந்தபோது
கேட்ட சிரிப்பின் நிறம் கருப்பு...

நாளெல்லாம் சாக்கடையை சுத்தம் செய்ய
பகல் அவ்வளவு கருப்பு...

அடர் இருளில்
அழகாய் இருக்கும் மனைவிக்குத்
தந்த முத்தமும் கருப்பாய் இருந்தது...

ஒரு அம்மாவாசை நாளில் பிறந்த மகனும் கூட
வெளுப்பென சொல்லிவிடமுடியாது....

வேலை முடித்து திரும்பிய

ஒரு நாளில்

தத்தித்தத்தி நடந்து வந்த குழந்தை...

அவன் மேனி ஒட்டியிருந்த அழகை எடுத்து தன்
முகத்தில் பூசிக் கொண்டு சிரித்தது....

அப்போது

அவன் உலகின் அழகான நிறமானது கருப்பு!!

 மலர்

அகால வெளியில்
 யாசகம் கேட்பதுபோல்
 கிளைகளை நீட்டி நிற்கின்றன
 இலையுதிர்கால மரங்கள்
 மழைத்துளியோ
 மறுமலர்ச்சியோ
 தந்துவிடும் சூழலில்லாத
 வானத்திலிருந்து இரக்கமற்று
 இறங்குகின்றன சூரிய கதிர்கள்
 ஒவ்வொரு அசைவிலும்
 உதிர்ந்த இலைகளின் வலியோடு
 சுட்டெரிக்கும் சூரியனை
 மாலைவரை போராடி
 மேற்கில் தள்ளி ஓயும்
 எலும்பு கூடு மரங்கள்
 இரவின் மடியில் தலைவைத்து
 படுக்க ஆயுத்தமாகின்றன
 கணுக்கணுவாய் வருடி
 ஒத்தடமிட பனித்துளிகளை
 திரட்டுகிறது நிலவு

க. அய்யப்பன்

விடிவதற்கு முன்பே
 உறக்கத்திலிருந்து வெளியே துப்பியிருந்தது இரவு
 உடலிலிருந்து கால் விரல்களில் நழுவிருந்த
 போர்வையை இழுக்க விருப்பமின்றி
 வாசலிலேயே நின்றிருந்தது குளிர்
 வானத்தில் அங்குமிங்குமாய்
 வாடகை வெளிச்சங்களில்
 வெண்மை சிறிது படர்ந்திருப்பதாய்
 மனம் கூறிக் கொண்டது
 மூடப்படாத புத்தகத்தின் ஏடுகள்
 காற்றில் படபடத்துக் கொண்டிருக்க
 உறையை விட்டு நழுவின பெனடோல் மாத்திரைகள்
 ஒன்றிரண்டு
 தரையில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்!
 குடிக்கப்படாத நீர்
 கோப்பையில் ஒளி சிந்திக் கொண்டிருக்க
 கலைக்கப்பட்ட ஓவியப்படத் துண்டுகளில்
 சில விடுபட்டிருந்தன
 அடுக்கத் தொடங்கிய விரல்களை
 இருளில் ஊடுருவுகிறேன்
 தவறிய துண்டுகளுக்கான அழைப்புகளுக்காக
 அலைபேசிகள் இன்றாவது சிணுங்கலாம்
 சிணுங்காத பட்சத்தில்
 என் இரவுகள் இப்படியேயும் தொடரலாம்!

முனியாண்டி ராஜ்

முறித்து எரியப்படும் சிறகுகள்

எதை வெளிப்படுத்தியிருப்பாய்
காதலையா???
உன் கோபத்தையா???

என்ன சொல்ல வந்திருப்பாய்
ஐ லவ் யூ என்றா
அல்லது
ஐ ஹேட் யூ என்றா...

என்ன அனுப்பியிருப்பாய்???
ஒருவேளை இதயத்தை அனுப்பியிருப்பாயோ???
இல்லை இல்லை
உடைந்த இதயத்தையே
அனுப்பியிருப்பாய்...

குரல் வழி பதிவாயிருக்குமோ???
சிரித்த படியிருக்கும் உன்
புகைப்படமாயிருக்குமோ???
இப்படி
என்னைப் போலவே
பித்துப் பிடித்து குழப்பத்திலுள்ளது
பகிரியின் சேவையகுமும்,
நிரம்பி வழியும் அழிக்கப்பட்ட தகவல்களால்...

பேசிவிட்ட வார்த்தைகள்
என் காதுகள் அறியும் முன்னமே
காற்றிலிருந்து பிடுங்கிக் கொண்டாயே...
தபால் பெட்டியில் போடப்பட்ட கடிதத்தைப்
பெறுநரின் முகவரிக்கே சென்று
அவரின் கண்முன்னமே கிழித்து வீசும்
கொடூரமல்லவா இந்த
முறித்து எரியப்படும் தகவல்கள்...

 தங்கராஜ் படிநி

இசைதல்

தன் ஒற்றை விரலினை
தொட்டெடுத்து தொட்டெடுத்து
இசைமழைப் பொழிகிறார்
ஒலிப்பானில் ஓட்டுநர்

இருவிரல் நுனி இணைத்து
நயம்பட நாவில் இட்டு
குரலின் மொழி கடந்து
குயிலின் மொழி பயில்கிறார்
நடத்துநர்

தனக்கென இருக்கை
இல்லாமல் போயினும்
இரு கைகளை
தட்டும் ஓசையில்
தன் வலிகளை பறைசாற்றும்
மூன்றாம் பாலின அழகி

க்கிலாங்.. க்கிலாங்..
க்கிலாங் வேனுமாண்ணே
கூவி விற்கும்
பெண்ணின் கூடையில்
சீன தீன்பண்டம் ஏதுமில்லை
அவித்த மரவள்ளிக் கிழங்கு

கேட்டது கிடைக்கும் வரை
அறப்போராட்டம்
தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது
அதீத டெசிபலில்
வீரிடும் குழந்தை

இந்த பேருந்து பயணத்திலும்
எத்தனையோ இளயராஜாக்கள்
இயங்கிக் கொண்டதான்
இருக்கிறார்கள்
அவர்களுக்கே தெரியாமல்.

 சுரேஷ்பாபு ராசேந்திரன்

முகமூடிக் கொள்ளைக்காரன்
முகங்களை ஏலம் விட்டுக்
கொண்டிருந்தான்
கண்ணாடிக் கடைகளில்
கண்கள் விற்கப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தன

பொம்மைக் கடைக்காரன்
குழந்தைகளை நடைபாதைக்
கடையொன்றில் அடுக்கி
வைத்துக் கொண்டிருந்தான்
இதயம் இங்கு குறைந்த
விலைக்குக் கிடைக்கும்
என்று மொத்தவிலைக் கடை
ஒன்றில் எழுதப்பட்டிருந்தது
இந்திரியமும் சினையும்
ஷாஷே பாக்கெட்டில்
கிடைத்தன
கருப்பைத் தொழிலதிபர்
உளரில் பணக்காரனாக
இருந்தான்
அனாதைக் கருக்கள்
தெருவோரம் கிடந்தன
வலியில்லாமல் எளிய
முறையில் தற்கொலை
செய்ய சிறப்பு வகுப்புகள்
எடுக்கப்பட்டன
பொழுதடைந்த பின் தூக்கம்
வரவழைக்கும்
கருவிகளுக்குள் சென்று
கதவை சாத்திக் கொண்டனர்
தொல்பொருள் அறிஞர்கள்
பல ஆண்டுகளாக முயன்று
கொண்டிருந்த சித்திர
எழுத்துகளின் விளக்கம்
கிடைத்து விட்டதாக செய்திகள்
பரிமாறப் பட்டன
அதாவது ஆயிரம் ஆண்டுக்கு
முன்னர் மக்கள் அன்போடு
இருந்தார்கள் என்ற செய்தி
பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டது
அன்பென்ற வார்த்தை
மக்களுக்கு மத்தியில்
திகிலூட்டியது

 திப்பு

படைப்பு கல்வெட்டு

www.padaippu.com/kalvettu

இங்கேதான் என் வீடு
இந்த ஈசான மூலையில் தான்
என் பூஜை அறை,
எனக்குப் பிடித்த
தெய்வீக மூலிகைகளின்
வாசனையால்
நிரப்பி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது
அந்த அறை...

அங்கே தான் அக்கினி மூலை
அங்கு நான்கு பாத்திரங்கள்
நான்கு கரண்டிகள்
ஒரு அடுப்பு..

மற்ற இரண்டு
மூலைகளும் கூட
என்னுடையவை தான்,
என்னுடைய தேவைகளுக்கான
பொருட்களால் தான்
நிறைந்து கிடக்கின்றன..

ஏன்
எனக்காகதான்
நிறைத்தும்
வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன..
அவசியமானவை
ஆடம்பரமாவையென்று
எல்லாமே நிறைவாக..

அங்கே தான்
மொட்டை மாடி
அங்கே பிரத்தியோகமான
ஒரு கதிரை எப்போதும்
எனக்காக காத்திருக்கும்..

அங்கும் கூட
எனக்குப் பிடித்த செடிகளைத்தான்
வளர்க்கின்றேன்..
நான் உச்சி முகர்வதற்காகவே
நாளொன்றிற்கு
ஒரு பூவாய் பூக்கின்றன..

ஒருநாள் நான்
மறந்துவிட்டால்,
யன்னல் வழி
வாசனையால் மடலனுப்பி
அழைக்கின்றன..

ஏன் வீட்டுச் சுவர்கள் கூட
என் புகைப்படங்களை
தன் மார்போடு
அணைத்துக் கொண்டுதான்
தூங்குகின்றன ..

எல்லாமே
என்னுடையவை தான்..

அத்தனையும் எனக்காகத்தான்..
அத்தனையிலும் நான்தான்..

ஆனால்
என்னில் தான் நான் இல்லை..
இப்போதெல்லாம்
தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்
எங்கேயாவது என்னில்
மிச்சமிருக்கிறேனா
நான்?

கைகள் நீளும் விட்டத்தில்
அமைந்த வட்டத்திற்கு
வெளியேதான்
நின்றனுகொண்டிருக்கிறது
என் சுயம்..
நீங்களும் தேடிப்பாருங்கள்
கிடைத்து விடுவீர்கள்..

 சங்கரி சிவகணேசன்

கவிக்கோ

பிறந்த நாள் பரிசுப்போட்டி

பரிசு

25000

ரூபாய்

முடிவுகள்

இந்த மாத

தகவு இதழில்

வெளிவரும்

